

Gioacchino Rossini
IL BARBIERE DI SIVIGLIA

Lazebník sevillský

TAKÉ TAKOVÝ PRÝ BYL...

O každé z významných osobností se traduje spousta příhod, neméně tolik anekdot, které se jim „skutečně“ přihodily. Nejinak tomu je i u autora Lazebníka sevillského, který si postavil trvalý pomník nejen svou brilantní hudbou, ale taktéž vášní ke kuchařskému umění a proslavil se i vlastními kulinářskými specialitami.

Nezkoumejme pravdivost rossiniovských historek, ale pobavme se následujícími příběhy, nebo ochutnejme něco z labužnické kuchyně slavného skladatele a velkého gurmána – Gioacchina Antonia Rossiniho.

■ Po představení většinou Rossini spěchal domů, aby si ještě před spaním připravil nějakou lahůdku k snědku, někdy se však také zastavil v restauraci. Jednou zašel do restaurace, kde ještě nikdy nebyl a tam si objednal šestnáct různých chodů: ryby, pečeně, paštiky, špagety, palačinky, pudinky a další dobroty, k tomu víno a likéry. Číšník si objednávku poznamenal, pečlivě prostřel stůl a čekal. „Na co čekáte,“ zeptal se skladatel. „Na vaši společnost.“ „Na společnost?“, divil se Rossini. „Presto, prestissimo servírujte jídla. Ta společnost jsem já sám!“

■ Rossiniho navštívil jednou Alexander Dumas a při řeči, která se brzy stočila na vaření, prohlásil autor Tří mušketýrů, že po ochutnání hned pozná, z čeho je složeno jakékoliv jídlo.

„Dobrá,“ řekl Rossini. „Počkáte-li, příteli, chvíličku v tomto saloně, připravím Vám v kuchyni ragú, o němž naprosto určitě neuhodnete, z čeho je uděláno.“ „To se vám, Maestro, asi nepodaří,“ s úsměvem poznamenal Dumas a pohodlně se usadil v křesle. Když pak Rossini předložil Dumasovi slíbené ragú, velký literát ochutnal, pochvalně pokýval hlavou a nepřekvapen prohlásil: „Ale to je přece ragú z žabích jater.“

Gioacchino Rossini

„Pane Bože, ty víš nejlépe, že jsem se narodil pro operu buffo. Buď za to veleben a neodepři mi ráj“ - to jsou slova největšího mistra italské předverdiiovské opery G. Rossiniho, pronesená v posledním období jeho života. Narodil se v Pesaru 29. února 1792 a byl pokřtěn Gioacchino Antonio. (Rossini však sám užíval tvaru Gioachino, i když správná italská forma jména Jáchym je Gioacchino). Hudební vlohy zdědil po rodičích. Otec hrál v orchestru městského divadla a byl i městským trubačem, matka byla operní pěvkyní. Otec však chtěl mít ze syna řemeslníka, proto ho dal do učení na řezníka (sám byl občanským povoláním dozorce na jatkách), později na kováře - zámečníka. Gioacchino si však

přesto osvojuje základní hudební vědomosti, učí se na cembalo, housle a lesní roh (tomuto nástroji jej vyučuje dokonce sám otec, který nakonec synův hudební talent rozpozná a podporuje). Studuje rovněž zpěv a kontrapunkt a začíná komponovat.

Po důkladnějších studiích na Liceo Musicale v Bologni píše první operu *Demetrius a Polybios* (komponováno r. 1806, premiéra r. 1812). Ale již r. 1810 měla premiéru jeho opera *Manželství na směnku* a od té doby začal vyloženě chrlit jednu operu za druhou. Komponoval velice lehce, ba přímo hravě a jeho evidentní talent mu zaručoval celou řadu operních objednávek. Každý rok obohatil operní svět nejméně o jedno dílo, a tak vznikaly opery dodnes hrané, ale i zapomenuté, např. *Italka v Alžíru*, *Turek v Itálii*, *Othello*, *Armida*, *Straka zlodějka*, *Tancredi*, *Signor Kartáč*, *Hrabě Ory*, *Cesta do Remeše* atd. Až najednou po premiéře svého devětatřicátého operního opusu *Vilém Tell* šokoval operní svět prohlášením, že už žádnou další operu nenapiše. Svoje slova tehdy sedmatřicetiletý skladatel dodržel. Byl finančně zajištěn, dostalo se mu poct a vyznamenání a jeho skladatelská popularita byla obrovská. V Paříži dokonce získal titul *Premier Compositeur du Roi* (První královský skladatel). Nelze však říci, že by se do konce svého dlouhého života Rossini úplně skladatelsky odmlčel. Napsal řadu menších skladeb (z nejvýznamnějších duchovní kantátu *Stabat Mater*), v koncertním repertoáru pěvců se objevuje i tarantella *La Danza* nebo rozkošný *Kočíčí duet*. Hlavně však žil přímo požitkářsky ve svém soukromí a plně se věnoval odpočinku (dá se říci i lenošení), společenským návštěvám a zejména svému celoživotnímu koníčku – vymýšlení kuchařských předpisů a s tím spojenému pořádání hostin. Rossini byl nadmíru pověřčivý, zejména prý na čísla. A tak bylo ironií osudu, že se narodil na přestupný rok 29. února a zemřel v pátek třináctého (přesně 13. 11. 1868 v Passy u Paříže).

D. JANOTA

Rossini vítězoslavně potřásl hlavou. Dumas ochutnal znovu a s pak rozjasněnou tváří řekl: „Ovšem, vždyť je to ragú z jehněčího srdce!“ Ale Rossini opět nesouhlasil. Dumasovo sebevědomí poněkud povadlo, ale ani když snědl všechno ragú, neuhodl, z čeho je připraveno. „Přiznávám se k porážce,“ konstatoval spisovatel, „ale teď už mě nenapínejte a prozradte, co to vlastně bylo?“

„Milý příteli, to ragú bylo připraveno z vaší kožené rukavice, kterou jsem vytáhl v předšíní z vašeho zímniku,“ triumfoval Rossini.

Srncí ragú à la Rossini

Srncí maso od krku a žeber jemně nakrájíme. Na tuku zpěníme nakrájenou cibuli, nastrouhanou mrkev, petržel a celer, přidáme asi 10 pepřů, 10 kuliček nového koření, bobkový list, tymián, 3 hřebíčky, přidáme nakrájené maso (event. i srdce a játra), osolíme a necháme dusit. Pak přidáme dvě až tři lžíce octa, 1 dcl červeného vína, 3 zrnka jalovce, 1 lžici povidel, zahustíme dvěma až třemi lžičkami jíšky a dusíme do měkka. Omáčku pak procedíme a dochutíme citronovou šťávou.

■ Z Rossiniho dopisu Angele Isabelle Colbranové: „... a tak se už nyní můj Lazebník ujímá den po dni více. Večer neslyšíte na ulicích nic jiného, než Almovovu serenádu nebo Figarovu cavatinu. Ale mnohem větší radost mi dělá objev nového salátu, jehož recept Vám, milá Angelino, ze srdce rád posílám. Dobře promíchejte provensálský olej, anglickou hořčici, francouzský ocet, trochu citronu, pepř a sůl. Potom přidejte jemně pokrájené lanýže a opětovně vše zamíchejte. Lanýže dodají salátu takové chuti, že prodlužují gurmánovu extázi do nekonečna...“

■ Rossini byl jednou ve společnosti dotázán, zda si už někdy pořádně zaplakal. „Dvakrát,“

odpověděl skladatel. „Poprvé, když jsem slyšel hrát Paganiniho, a po druhé, když jsem viděl, jak jeden číšník na parníku upustil do vody nadívaného bažanta.“

Bažant Rossini

Očištěného bažanta protkne slaninou a lanýž, pak zabalíme do plátků slaniny. Na másle zpěníme na drobno nakrájenou cibuli, na kterou vložíme připraveného bažanta a zvolna pečeme. Po upečení bažanta vyjmeme, přidáme lžičku rajského protlaku, dvě lžíce červeného vína, povaříme a procedíme do ozdobné misky. Do hotové omáčky na nudličky rozkrájíme asi dva lanýže. Bažanta upravíme na misku, obložíme na másle opečenými koláčky jablek, na které položíme filátka z husích jater. Doplníme malými vařenými brambůrky.

■ V mládí Rossini chrlil jednu operu za druhou. Ne všechny však byly stoprocentně úspěšné, a tak z nich Rossini použil do nově komponovaných oper nejen určité motivy, často však i celková hudební čísla. Po premiéře jeho opery Straka zlodějka jej napadl jeden z jeho odpůrců tvrzením, že v hudbě jsou jen staré nelodie, které Rossini vykradl ze svých dřívějších oper. „To je v pořádku a právě pro tuto operu zvlášť charakteristické,” odpověděl s úsměvem Gioacchino, „cožpak nepojednává o zlodějské strace?“

■ Během svého pobytu v Paříži seznámil se Rossini s opravdovým mistrem kuchařského umění panem Carème. Mezi komponistou a králem pařížské kuchyně vzniklo upřímné přátelství a každý zbožně obdivoval génia toho druhého. Ve své poslední vůli také Carème napsal: „Svému vznešenému příznivci Rossinimu odkazuji na důkaz veliké úcty kuchařské knihy svých vlastních receptů.“ Když se Rossini dozvěděl o smrti přítele, s vážnou tváří prohlásil: „Na svě-

O Lazebníkovi

„Napište ještě více Lazebníků!”, řekl údajně Beethoven Rossinimu při jejich setkání ve Vídni. Opravdu není v operní literatuře tolik titulů, které by dnes okouzlovaly milovníky opery na celém světě svou brilantní hudbou a vtipným libretem, které dodnes nic neztratilo ze svého humoru. Přesto opera při své premiéře propadla a byla vypískána. Proč k tomu ovšem došlo, má řadu příčin.

Rossini měl podepsanou smlouvu s impresáři římského divadla vévodou Francesco Cesarinim Sforzou, že zkomponuje operu na námět, který mu Cesarini předloží. Římská cenzura však řadu námětů Cesarinimu odmítla a byla ochotna pouze schválit komedii De Beaumarchaise o sevillském lazebníkovi. Rossini se však tohoto tématu zalekl. Bylo už zhudebněno nejméně čtyřikrát, naposledy neapolským skladatelem Giovanni Paisiellem, jenž byl velmi uznávaným skladatelem a jeho Lazebník se stále těšil oblibě. Rossini se Paisiellovi písemně omluvil, že jen rozhodnutí cenzury a smlouva jej nutí psát operu na jím už zhudebněný námět. Paisiello mu ironicky odpověděl, že naopak rozhodnutí cenzury vítá. Pro napsání libreta byl vybrán Cesare Sterbini, který při komponování opery s Rossinim úzce spolupracoval. Snažil se Beaumarchaisovu komedii trochu upravit, aby libreto bylo odlišné od Paisiellovy opery. Učiteli zpěvu Bazilovi dal jméno Basilio, místo dvou Bartolových sluhů vytvořil pouze něměho Ambrogia a přidal i úlohu Marceliny, o níž se u Beaumarchaise pouze mluví, a přejmenoval ji na Bertu. Zhruba před polovinou února 1816 měl Rossini hotovou instrumentaci partitury díla a začal se zabývat předehrou. S největší pravděpodobností napsal k opeře původní předehru, dokonce v ní prý použil i motivy španělského folklóru. Nakonec však zvolil za předehru ouverturu ze své předchozí opery Alžběta, královna anglická (pouze ji trochu instrumentačně upravil). Ale ani předehra k Alžbětě nebyla původní a byla převzata z ještě dřívější opery Aurelianus na Palmiře. Je tedy vlastně paradoxem, že předehra jedné z nejslavnějších oper světa zahajovala už dvakrát dílo ji-

né. (Ale Rossini si z Alžběty i Aureliana „vy-půjčil“ i části, které pak užil v kavatině Rosiny). Aby nová opera ani názvem nepřipomínala Paisiellovo dílo, byla její premiéra v římském divadle Teatro di Torre Argentina 20. 2. 1816 hrána pod titulem ALMAVIVA, ANEB MARNÁ OPATRNOST.

O premiérový propadák Lazebníka se postarali hlavně Paisiellovi příznivci. Už při příchodu Rossiniho do divadla na něj posměšně pokřikovali a utahovali si z něj. Cožpak je možné, aby tento sebevědomý a nafoukaný čtyřiaadvacetiletý tloušťík ve výstředním

žlutohnědém fraku konkuroval váženému Paisiellovi? Také řada dalších nešťastných náhod, jimž dal korunu divadelní kocour Cleopatr, procházející se po jevišti, se spikla proti Rossinimu. Neúspěch Lazebníka však trval jen čtyřiaadvacet hodin, už od následujícího představení nastoupilo dílo svoji triumfální cestu po všech operních domech.

Česky zazněl Lazebník v Praze již devět let po římské premiéře. Stalo se tak 2. 2. 1825 ve Stavovském divadle. Prvním českým představitelem Figara byl čtyřiaadvacetiletý zpěvák, později skladatel a dirigent František Škroup, který se nesmazatelně zapsal do dějin našeho národa jako autor hudby české hymny.

D. JANOTA

Mladý Rossini s přítelem na procházce Benátkami.

tě byli jen tři géniové, jejichž ztrátu nelze nijak nahradit: Napoleon, Mozart a Carème.”

■ Mladý italský skladatel Costa (později významný dirigent) poslal jednou Rossinimu k posouzení svou skladbu Oratorium společně s bednou makaronů. Asi za měsíc dostal od Maestra tento dopis: „Drahý Costo, srdečné díky za zasláné věci. Makarony byly znamenité!”

Makarony alla carbonara

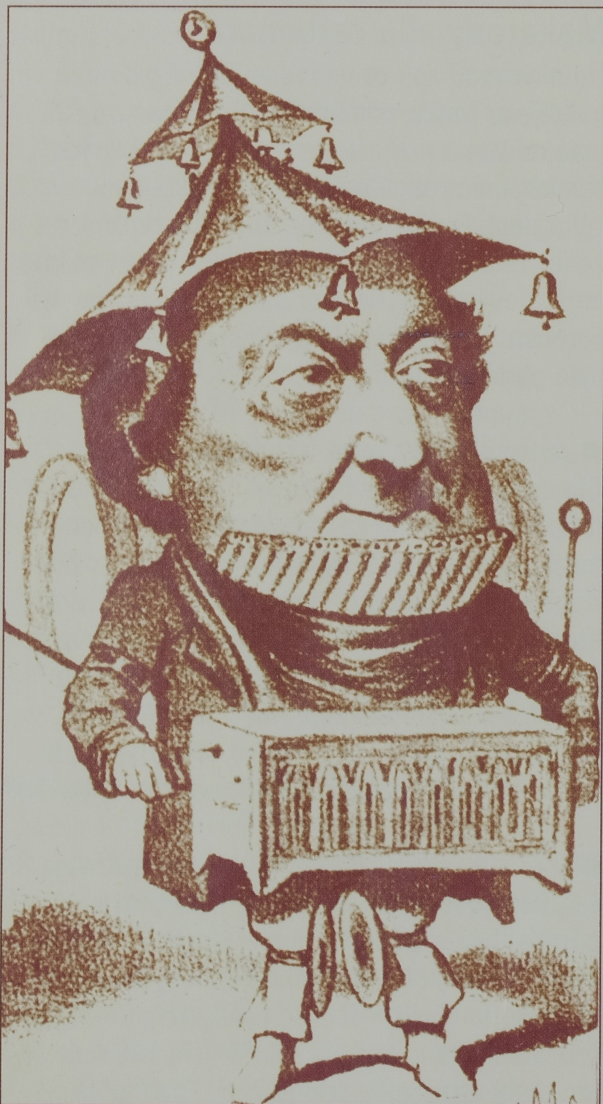
Na olivovém oleji osmahneme 30 dkg drobně nakrájené šunky, přidáme čtyři oloupaná nakrájená rajčata a posleze šest vajíček, do kterých zamícháme drobně nakrájenou petrželovou nať, sůl a pepř. Promícháme se šunkou a rajčaty, nakonec přidáme nakrájené sardinky. Postrouháme muškátovým oříškem a přidáme k uvařeným makaronům (nebo špagetám). Posypeme strouhaným parmezánem.

■ Jeden z tvůrců velké francouzské opery Giacomo Meyerbeer byl rovněž výborným kuchařem, ale Rossinimu se nevyrovnal. Jeho specialitou byla úprava zvěřiny, a tak jedenkrát pozval k sobě na srnčí hody i Rossiniho. „Děkuji za pohostění,” řekl při odchodu Rossini, „musím přiznat, že tak znamenitou srnčí kýtu jsem ještě nejedl, ale příště udělejte raději kančí kýtu.” „Pročpak?” otázal se zvědavě Meyerbeer. „Je na ní totiž více masa,” zněla Rossiniho odpověď.

■ V r. 1822 navštívil Rossini ve Vídni Ludwiga van Beethovena. U setkání byl i Beethovenův přítel abbé Carpani, který měl s sebou psací potřeby, neboť s hluchým Mistrem nebylo možno se jinak domluvit, než písemně. „Ach, Rossini,” řekl Beethoven, když jej spatřil. „To jste tedy vy, ten autor Lazebníka sevillského? Blahopřeji vám! Je to vynikající buffo opera. Prostudoval

jsem její partituru s velkým potěšením. V opeře buffo to nedokáže nikdo tak, jako vy, Italové." Rossini Beethovenovi poděkoval za uznání a také mu vyjádřil hluboký obdiv k jeho dílu.

■ Když spadla r. 1829 v Královské opeře v Paříži opona za posledním dějstvím Viléma Tella, nikoho z přítomných ani ve snu nenapadlo, že viděl operní labutí píseň skladatele, jemuž bylo teprve sedmatřicet let. Rossini se však definitivně roz-

Rossini na dobové karikatuře.

Obsah opery

1. jednání

Hrabě Almoviva se zamiloval do mladé, bohaté schovanky doktora Bartola Rosiny, které ani on není lhostejný. Neřekl jí však své pravé jméno. Představil se jako student Lindoro, aby se ujistil, zdali jej Rosina nemiluje pouze pro hraběcí titul. Oba zamilovaní se však těžko mohou spolu scházet, protože Bartolo Rosinu žárlivě blídá. Sám by se s ní chtěl oženit, i když Rosina by spíš mohla být jeho dcerou, ale to její lákavé věno! Almoviva se setkává se svým starým známým lazebníkem Figarem, svěří se mu se svou láskou a ten mu přislíbí pomoc. V Bartolově bytě se totiž pohybuje jako doma a s Rosinou si velice dobře rozumí. Radí Almovivovi, aby se dostal do Bartolova bytu v přestrojení za opilého vojáka; tak jej nikdo nebude podezírat z milostných spádů. Bartolo totiž nevěří nikomu, zvláště, když jej intrikánský učitel zpěvu Basilio informuje, že Rosinčin ctitel hrabě Almoviva je v Seville. Basilio radí Bartolovi, jak Almovivu u Rosiny očernit, což se nejlépe docílí pomluvami. Rosina, která mezitím napsala svému Lindorovi dopis, je vyslýchána Bartolem, proč má prst od inkoustu. Snaží se mu něco namluvit, ale Bartolo jí nevěří. To už se domáhá vstupu do bytu „opilý voják“ Almoviva a žádá na Bartolovi, aby jej ubytoval. Ten však s opilcem nechce mít nic do činění a tak mu Almoviva začne vyhrožovat. Hluk přivolá stráž. Důstojník vyslechne všechny přítomné, kteří mu o překot vysvětlují, co se vlastně stalo. Chce výtržníka zatknout, ale když se mu Almoviva prokáže svým hraběcím dekretem, vzdává mu naopak poctu, čímž uvádí v úžas nejvíce Bartola.

2. jednání

Almaviva používá nové lsti a přichází do Bartolova bytu znovu, tentokrát v převleku za učitele zpěvu. Basilio je prý nemocen a tak Alonso (jak se teď hrabě přejmenoval) přichází učit Rosinu místo něj. Bartolo mu ovšem nedůvěřuje a tak mu Alonso dává Rosinino psaníčko, které mu poslala. Tím si ovšem žárlivého doktora zcela koupí. Dostavuje se i Figaro (Almavivův převlek za učitele je vlastně také jeho nápad), chce Bartola holit, ale s úsměvem vstupuje rovněž zcela zdravý Basilio. S údivem kouká na „svého žáka Alonsa“, ale Almaviva s Figarem se okamžitě v nastálé situaci orientují a za úplatek posílají „nemocného“ Basilia domů. Tomu je to jedno. Když jej Pán Bůh stvořil, zapomněl na páteř a tak Basilio s váčkem naditým penězi bez sebemenších výčitek k Bartolovi odchází. Chvilka Almavivovy neopatrnosti, když si domlouvá s Rosinou útěk, Bartolovi stačí, aby „Alonsa“ odhalil. Podaří se mu i přesvědčit Rosinu, že Lindoro je podvodník, který ji chtěl získat pro hraběte Almavivu. Rosina, která žádného Almavivu nezná, mu uvěří, a zklamaná ve své lásce, dává souhlas ke svatbě s Bartolem. Náhlé bouřky využije Almaviva s Figarem, kteří po žebříku vniknou do Bartolova domu. Almaviva se představí Rosině svým pravým jménem a zamilovaným už nic nebrání, aby svoji lásku zpečetili prvním polibkem. Bobužel, nemohou již z domu uniknout, protože mezitím Bartolo se sluhou Ambrogiem žebřík odnesli. Nakonec se vše vysvětlí a Bartolo dokonce souhlasí se sňatkem Almavivy a Rosiny. Inu, mládí patří k mládí. Všichni jsou spokojeni, ale nejvíce Figaro, protože svým důvtipem zrežíroval tento příběh tak, jak to umí pouze on –

LAZEBNÍK SEVILLSKÝ.

hodl, že pro jeviště už nic nenapíše. „Pro slávu teď komponovat nepotřebuji, peněz mám dost, víc ani nechci.“ Mnohem později se však svěřil důvěrně přátelům, jak to vlastně s tím jeho tehdejším rozhodnutím bylo. „Psal jsem opery, dokud mne melodie zaplavovaly, když mne vyhledávaly. Ročně to byly tak tři až čtyři opery. Ale jednoho dne jsem zjistil, že hudební nápady již samy nepřicházejí, že já musím hledat je. A to byl tenkrát okamžik, kdy jsem toho nechal.“

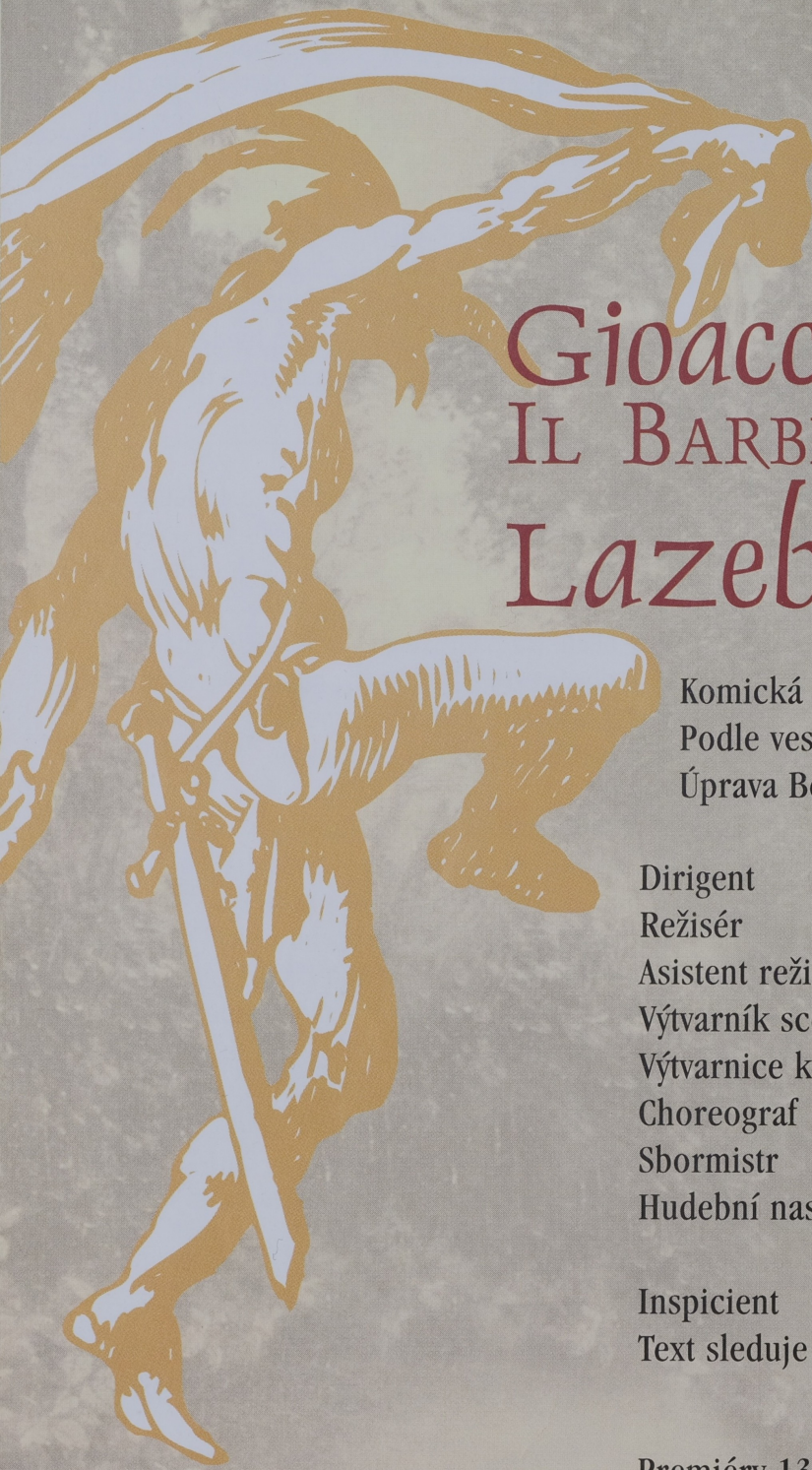
Banány Figaro

Banány oloupeme a nakrájíme na podélné řezy. Pak si připravíme omeletové těstíčko; utřeme 4 žloutky s cukrem a smícháme se čtyřmi lžicemi hrubé mouky a nakonec do něho vmícháme sníh z bílků. Na pánvi rozpustíme kousek másla a opečeme v něm banány namočené v těstíčku. Pocukrujeme je, zanotujeme si „Figaro sem, Figaro tam“ a teplé podáváme.

■ Při návštěvě malého italského města viděl Rossini, jak nosiči stěhují z náměstí nějakou sochu. „Copak to děláte?“ - tázal se. „Ale, každý den musíme tady nosit sochu zakladatele města a za hodinu ji opět odnést do městského skladu, aby ji někdo neukradl“ - zněla odpověď. „A dobře vám za to platí?“ „Právě, že nic, dostaneme však skvělý oběd“. Rossini okamžitě běžel za starostou a řekl mu: „Pane starosto, chci být týden ve vašem městě. Dejte nosičům na tu dobu volno a za ten oběd se na náměstí na tu hodinu postavím sám.“

■ „Hodovat, zpívat, milovat a trávit, to jsou čtyři jednání komické opery, kterou nazýváme život.“
(Gioacchino Rossini)

Z rossiniovské literatury
vybral a upravil Dalibor Janota

Gioacchino Rossini

IL BARBIERE DI SIVIGLIA

Lazebník sevillský

Komická opera o dvou dějstvích

Podle veselohry De Beaumarchaisovy napsal Cesare Sterbini

Úprava Bedřich Jansa

Dirigent

Paolo Gatto j. h.

Režisér

Bedřich Jansa j. h.

Asistent režie

Libor Kuča

Výtvarník scény

Alexander Babraj

Výtvarnice kostýmů

Eliška Zapletalová

Choreograf

Martin Pacek j. h.

Sbormistr

Jurij Galatenko

Hudební nastudování

Jana Hajková, Oldřich Heřmanský,

Ladislav Matějka, Lenka Živocká

Inspicient

Libor Kuča

Text sleduje

Hana Navrátilová

Premiéry 13. dubna 2002 v 19.00 hodin

a 14. dubna 2002 v 17.00 hodin v Divadle Antonína Dvořáka.

Figaro, sevillský lazebník

Don Bartolo, sevillský lékař

Rosina, jeho schovanka

Hrabě Almaviva

Don Basilio, učitel zpěvu

Berta, Bartolova hospodyně

Ambrogio, Bartolův sluha

Fiorello, Almavivův sluha

Důstojník

Notář

Vojtěch Nalezenec j. h.

Sergej Zubkevič ✓

Alexander Podolchov ✓

Anna Číhalová

Yveta Tannenbergerová j. h. ✓

Václav Morys j. h.

Marián Vojtko j. h. ✓

Martin Gurbaľ ✓

Václav Živný

Alina Farná ✓

Kateřina Sluková

Petr Jonszta ✓

Ivo Kroček

Pavel Kozel

Petr Urbánek ✓

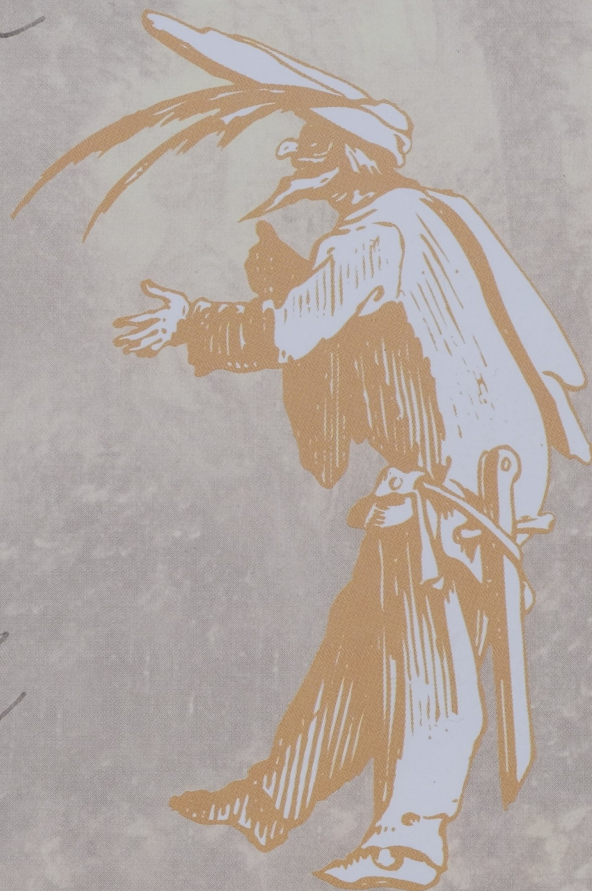
Roman Vlkovič

Petr Urbánek

Roman Vlkovič ✓

František Malina ✓

Jan Rychtář

Vedoucí provozně-technického útvaru – Stanislav Muntág, vedoucí dekoračních dílen – Marcela Kožušníková, vedoucí krejčovny – Eliška Zapletalová, jevištní mistři – Jan Benek, Antonín Krajíček, mistr osvětlení – Radko Orenič, mistr zvuku – Bořivoj Wojnar, mistrová vlásenkárny – Eva Celárková, mistrová garderoby – Růžena Mauzerová, mistrová rekvizitárny – Alexandra Václavíková.

Marie Burešová (Rosina)

V Ostravě

byl LAZEBNÍK poprvé proveden 24. 9. 1919 v hudebním nastudování Karla Boleslava Jiráka a v režii Karla Küglera, který rovněž vytvořil Almavivu. Figarem byl Karel Kalmar. 14. 5. 1928 hostovala v úloze Rosiny i polská zpěvačka světového významu Ada Sari.

LAZEBNÍK nikdy nezmizel na dlouho z repertoáru ostravské opery. Mimořádně úspěšná byla inscenace z roku 1958 v režii Ilji Hylase.

Dirigentem byl původně Josef Staněk, později operu hudebně přestudoval Bohumil Gregor.

Hlavní role interpretovali:

Marie Burešová (Rosina)

Josef Heriban (Figaro)

Lubomír Procházka (Almaviva)

Jiří Herold (Bartolo)

Dagmar Průšová a Rudolf Kasl (Rosina, Figaro)

Josef Heriban (Figaro)

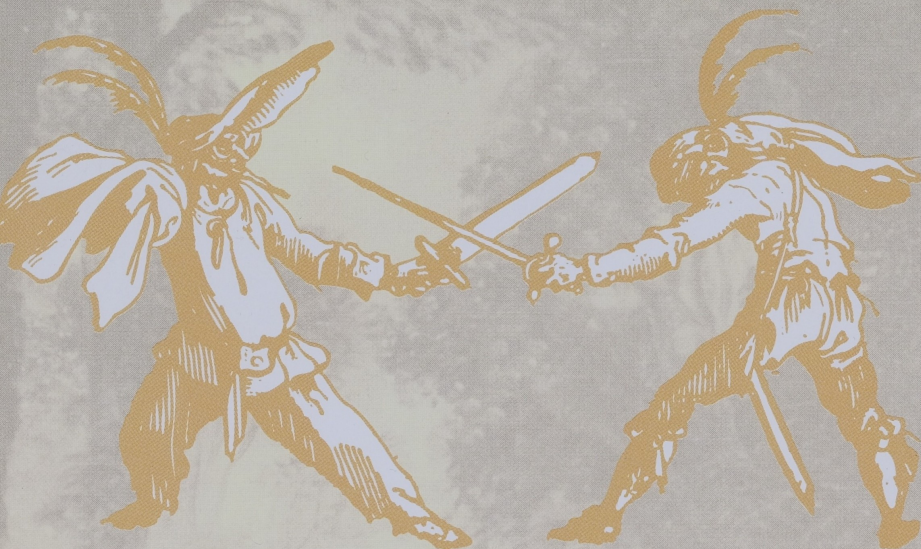

Lubomír Procházka (Almaviva)

Jiří Herold (Bartolo)

Legendární ruský basista
Fjodor Ivanovič Šaljapin (1873 – 1938)
 byl ve své době považován za jednoho
 z nejlepších světových interpretů intrikánského
 Dona Basilia.

Dagmar Průšová a Rudolf Kasl (Rosina, Figaro)

Národní divadlo moravskoslezské

Ředitel
Mgr. Luděk Golat

Šéf opery
Mgr. Luděk Golat

Práva k provozování tohoto díla zastupují:
G. RICORDI a spol.,
divadelní a hudební nakladatelství, spol. s r. o.,
Mnichov, SRN
a Občanské sdružení DILIA,
divadelní a literární agentura

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské

Redakce programu
Dalibor Janota

Grafická úprava programu
Dalibor Andrášek

Tisk KARTIS

GENERÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER NDM

Realizováno za finanční podpory
Ministerstva kultury České republiky.